

ПОЇЗДКА НА ЦВИНТАР

Канікули розпочалися весело — із поїздки на цвинтар. Ніхто не помер, тому це було дійсно весело. Дідусь Анджей хотів вибрати собі «місце вічного спокою», а мене він узяв із собою, щоб я йому допоміг. Войтек, мій найкращий друг, також пішов із нами, бо зазвичай ми всюди ходимо разом.

Я навіть не здогадувався, у які клопоти втягне дідусь мене і Войтека через цю поїздку. Та я його не звинувачую, він же не міг знати, до чого це все призведе. Ніхто не може передбачити майбутнє, навіть Войтек, хоч його уява так само безмежна, як океан.

От тільки про проблеми я краще розповім вам пізніше, бо слід починати з початку, а не з кінця, правда ж?

Отож пішли ми на цвинтар. Звичайно, ми не сказали про це ні сестрі Войтека Асьці, ні її подрузі Мілені. Вони занадто часто нас повчають, а канікули — це час для розваг, а не для того, щоб слухати, як хтось випендрюється.

— Краще було б лежати на пагорбі, бо там не так волого і якесь деревце виглядало б гарно, — сказав дідусь Анджей, оглядаючи цвинтар.

— Дідусю, а навіщо тобі на могилі дерево? — запитав я.

— Ну, щоб було зелено, щоб листя шелестіло мені різні мелодії...

— Я тобі включу CD.

— Та в тебе, мабуть, не буде часу до мене приходити, — зітхнув дідусь.

— На канікулах у мене буде багато часу, я прийду... Дідусю, але ж ти ще не вмираєш, правда? — я хотів переконатися, що цей пошук місця на могилу — лише так, «якби раптом щось».

— Ні, ні, я просто розважливо готуюся до останньої подорожі. Все підготую — і як заживу!

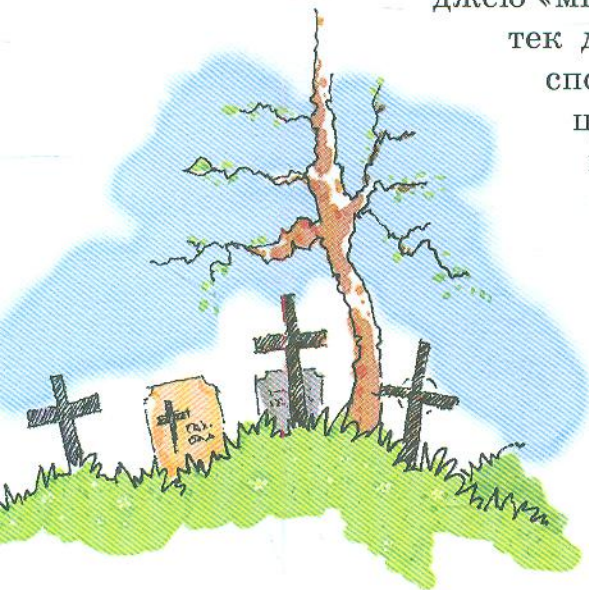
— Що, тебе тоді з дискотек не витягнеш? Хі-хі! — я придушив сміх, бо якась жіночка аж озирнулася на мене. А я просто уявив собі дідуся, який жене під 200 кілометрів за годину якоюсь крутезною «хондою» без глушника, зупиняється біля клубу і витанцьовує до ранку. Ну, скажіть мені, хіба це не смішно?

— А знаєш, я тепер здогадуюся, навіщо дідусю Анджею «місце вічного спокою». — Войтек

дав мені знак, щоб я трохи сповільнив крок. — Він хоче на цьому заробити трохи грошень! — прошепотів він.

— Чи ти здурів?! — я не міг зрозуміти, що мав на увазі Войтек.

— Невже ти не розумієш?! Він купить найкращу ділянку на пагорбі, а потім перепродасть її дорожче. Ти думаєш, що тільки дідусь хотів би ле-

жати на пагорбі під деревом? Сто відсотків — таких дуже багато.

Від шоку в мене аж щелепа відпала.

— А якщо він на ділянці ще й поставить пам'ятник, то продасть її, як ділянку зі зручностями — і заробить ще більше. Мама продає такі квартири: зі зручностями і без, але зі зручностями коштують дорожче! — переконував Войтек.

Я подивився на дідуся, який уважно читав написи на пам'ятниках. Іноді він казав, що пограє на фондовому ринку, щоб носити в гаманці щось важче, ніж повітря, та я не думав, що він вхопиться за кращу ідею.

Я вирішив якнайшвидше розповісти своїм батькам про візит на цвинтар. Вони зрадіють, що в дідуся тепер буде повний гаманець.

Якби я знав, яке нещастя з цього вийде, я б краще набрав у рот води і не випустив із вуст ані пари. А так, оскільки в мене язик, мов помело, всі мої хороші канікули луснули, наче мильна бульбашка...

ПРАЛЬНА МАШИНКА — ЗЛЮКА

Причиною мого нещастя стала не лише поїздка на цвинтар. У нещасті винен ще й Адам, мій старший брат, який закінчив гімназію і перейшов у ліцей¹,

¹ Польська система загальної освіти передбачає початкову школу (6 років), гімназію (3 роки) і ліцей (3 роки).

Мама нервово перекидала речі, поки нарешті не знайшла чорні колготки.

— Ага, от вони все й пофарбували! — вигукнула вона голосом воїна, що знайшов ворога. — Тату! — звернулася вона до дідуся Анджея. — Скільки разів я просила тебе не прати чорні речі з білими! Скільки разів... А краще — взагалі нічого не роби, просто відпочивай! — сказала вона вже трохи спокійніше.

— Мені дуже прикро, я не помітив цих колготок, — відповів дідусь.

Він повернувся до своєї кімнати — і раптом удома стало страшенно тихо. Так тихо, що навіть почало дзвеніти у вухах. Я зазирнув до дідуся. Він сидів у своєму кріслі, тримаючи в руках гральні карти, але він не розкладав пасьянси, як зазвичай, а просто вдивлявся у свої капці. Мабуть, він засмутився через пофарбовані речі.

— У нас погана пральна машинка, — сказав я.

Дідусь на мене навіть не глянув.

— Ні, дитинко, це — старість, — мовив він.

Іноді він нічого не розуміє. Пральна машинка не стара, вона просто погана. Вона пожирає речі. Чесно! Найчастіше — шкарпетки. Тоді

